

BURT GOLDMAN

**Prietenul meu
DIVIN**

Ediția a doua

**Editura ESP SYSTEM
Timișoara, 2015**

Copyright © 2013 by Burt Goldman

Titlu original: MY FRIEND GOD

Autor: BURT GOLDMAN

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii ESP System. Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii ESP System.

Traducerea: ONICATRAD SRL

Tehnoredactare: Editura ESP System

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GOLDMAN, BURT

Prietenul meu divin / Burt Goldman. - Ed. a 2-a,
rev. – Timișoara : ESP System, 2015
ISBN 978-606-8606-22-4

159.9

EDITURA ESP SYSTEM Timișoara

E-mail: editura.esp.system@gmail.com

Adresa web: www.espsystem.eu

Tipărit în România

CUPRINS

Capitolul 1 Alex Fredericks și-a prins călcâiul drept într-o crăpătură din trotuar în timp ce alerga	5
Capitolul 2 Jack Belson era îngrijorat. Era într-o formă fizică deplorabilă	16
Capitolul 3 Plimbarea pe trotuarul cel larg între Venice Beach și Ocean Park era un ritual zilnic	19
Capitolul 4 Vocea pe care credea că a auzit-o se atenua în adâncimile minții sale	33
Capitolul 5 Jack era relaxat și liniștit în fotoliul său favorit	47
Capitolul 6 Un gând l-a făcut să se trezească și să fie atent	53
Capitolul 7 În după-amiaza următoare, Jack s-a întâlnit cu Kenneth Grant în apartamentul acestuia	55
Capitolul 8 Ken Grant a fost agent de vânzări într-un mic magazin de feronerie	65
Capitolul 9 Firma de instalații April Moon era tăcută	70
Capitolul 10 Kenneth Grant, după ce a auzit povestea de la omul pe care îl considerase elevul său, a fost uluit	74
Capitolul 11 Doar trei săptămâni până la "Marea Cursă"	92
Capitolul 12 La firma de instalații April Moon, Larry Sapper convocase o adunare	95
Capitolul 13 Din nou Jack Belson se afla pe lungă porțiune de trotuar care era paralel cu plaja între Ocean Park și Venice	100
Capitolul 14 Las Vegas; orașul luminilor strălucitoare	104
Capitolul 15 Larry Sapper i-a explicat tatălui său ideile lui	107
Capitolul 16 Zdrăgănitul ceasului deșteptător l-a trezit pe Jack dintr-un somn adânc	109
Capitolul 17 Larry Sapper nu a trecut pe la firmă în acea zi. Bully Rotter l-a speriat atât de tare	117
Capitolul 18 Entuziasmul era intens la Oromans	118

Capitolul 19 Valurile care se izbeau de țărm au trezit-o pe Maggie	122
Capitolul 20 Kenneth Grant stătea tăcut contemplând Kybalion, așa cum făcea deseori	124
Capitolul 21 „Handicapul April Moon” a entuziasmat mai multe persoane decât a deprimat	130
Capitolul 22 La apartamentul de lux al lui Larry Sapper de pe Wilshire Boulevard	133
Capitolul 23 Pe zi ce trecea, Jack Belson simțea o creștere a energiei din interiorul corpului său	134
Capitolul 24 Mai erau doar trei zile până la cursă	138
Capitolul 25 Personalul se împărțise în grupuri mici pentru a discuta posibilele schimbări	144
Capitolul 26 Seara de dinainte de marea cursă era o perioadă de introspecție pentru Alex Fredericks	146
Capitolul 27 Jack era supărat. Alergase cu Maggie mai devreme în acea seară și se simțise foarte bine	150
Capitolul 28 Lungimea de un sfert de milă a Boulevardului San Vicente, între Calea Stanford și Strada Cinci era închisă pentru trafic	154
Capitolul 29 Cursa începuse, iar alergătorii au țâșnit înainte ca o masă compactă	158
Capitolul 30 Jack Belson a deschis ochii și a văzut-o pe Maggie Oliver aplecată deasupra lui	165
Epilog	171

CAPITOLUL UNU

Alex Fredericks și-a prins călcâiul drept într-o crăpătură din trotuar în timp ce alerga. O durere ascuțită a urcat rapid prin piciorul său. După ce a sărit într-un picior de câteva ori, s-a așezat pe jos și și-a frecat apăsător glezna rugându-se ca durerea să înceteze. Ultima dată când și-a răsucit glezna, a avut un șchiopătat timp de două săptămâni; asta pur și simplu nu putea să fie, având în vedere ce se întâmpla la April Moon.

Două săptămâni și ar fi rămas fără serviciu. Acest lucru nu ar fi părut posibil în ziua precedentă, dar funcția sa de conducere, de trainer de vânzări era în pericol. Dacă nu putea să alerge, era terminat. Larry Sapper, noul șef al April Moon s-ar fi asigurat de aceasta.

Luxațiile sunt stranii; uneori sunt mai rele decât un membru rupt și alteori ele dispar aproape imediat după ce apar. De această dată, a avut noroc, după ce și-a masat glezna timp de cinci minute, s-a ridicat în picioare și a testat-o cu atenție – durerea a dispărut. A răsuflat ușurat și a zâmbit. Stând în picioare, și-a testat piciorul rotindu-l înainte și înapoi de câteva ori. Părea să fie bine. A făcut câțiva pași precauți ca să se asigure și în curând alerga din nou, fără durere și adâncit în gânduri.

Alex fusese timp de trei ani liderul departamentului de vânzări al societății de aprovizionare pentru instalații April Moon. El începuse într-un teritoriu care nu produsese niciodată mult și într-un singur an a făcut ca vânzările să crească de patru ori. Charles Sapper, fondatorul și șeful societății, recunoștea un lucru bun atunci când îl vedea și l-a promovat pe Alex la poziția de conducere de șef al instruirii în vânzări. Larry Sapper, unicul fiu al fondatorului, s-a contrazis cu tatăl său spunând că acesta valora greutatea sa în aur pe teren, de ce să îl pună în personalul de conducere, ca să stea în spatele unui birou? Charley i-a explicat cu atenție unicului său fiu că dacă Alex putea să învețe pe alții să facă ceea ce făcuse el până la acel moment,

atunci el ar valora greutatea lui în platină. După părerea lui, Alex multiplicat era mai bun decât Alex singur.

Alex a rămas trainer de vânzări și în cele din urmă, pe măsură ce vânzările au crescut, Larry Sapper care a început să fie puțin mai deschis față de Alex, a ajuns să laude această decizie. Avea o părere atât de bună despre aceasta încât în cele din urmă a ajuns să creadă că el a fost cel care s-a gândit la ea și îi plăcea să își pună mâna după gâtul lui Alex Fredericks și să proclame cu voce tare, „Acesta este protejatul meu. Cea mai inteligentă decizie pe care am luat-o vreodată a fost să îl iau de pe teren.”

Când Charles Sapper a auzit această afirmație, a zâmbit cinic și s-a gândit: „De ce să îl supăr pe băiat? Știe că a fost o mișcare inteligentă, asta este suficient.”

Dar Charles Sapper însuși avea probleme, cel mai rău tip de probleme, de genul cărora atunci când doctorul îți spune rezultatele, ai impresia că toată lumea se prăbușește în jurul tău și ți se taie picioarele. Acel tip de rezultate care pun capăt obiectivelor, opresc brusc gânduri despre succes și aruncă pe geam ziua, împreună cu orice speranțe de fericire.

Charles P. Sapper, președintele consiliului director al societății de instalații April Moon era pe moarte și nu-i rămăseseră multe zile bune; în ciuda minunatei sale case din Beverly Hills, a banilor și funcției. Chiar și lucrul de care se bucura cel mai mult pe lume, o mică grădină, cu pietre gri puse meticolos într-un râu de pietricele de un alb pur, de-a lungul unui pârau șerpuit alimentat de o cascadă revărsată, nu mai reușea să îl bucure.

Toate aceste lucruri nu mai însemnau nimic pentru Charley Sapper. El era concentrat pe subiectul morții; se întreba dacă urma să fie sfârșitul sau un nou început. Frumusețea mediului înconjurător și atenția pe care o acordase acestuia nu mai erau importante pentru el, pur și simplu însemna ceva mai mult de pierdut atunci când va pleca din această lume. Charley Sapper era speriat. De fapt, era îngrozit. Nu vroia să renunțe la ceea ce avea, să meargă în necunoscut, sau și mai rău, în uitare. Dar toată perspicacitatea în afaceri, acumulată de-a lungul unei vieți de luptă cu concurenții, nu însemna nimic când sfârșitul îți face semn.

Ținând seama de toate, fusese o viață bună. Dacă ar trebui s-o mai trăiască încă o dată ar fi foarte puține lucruri pe care le-ar schimba; nici măcar nu era sigur dacă vroia sau nu să mai fie pe acest pământ. După ce a primit veștile rele de la doctorul său și după ce a predat frâiele societății April Moon fiului său, el și-a pierdut complet interesul față de orice. Vechea lui viață de afaceri se încheiase – el era absorbit de chestiunea morții. Încă trei luni, au spus doctorii. Șase dacă avea noroc, două dacă avea ghinion; dar părerea generală era că cel puțin încă trei luni de viață mai avea. Charley se plimba într-o stare de șoc; un fel de uluire permanentă din momentul în care a predat frâiele fiului său. Nu mai exista nimic în viață care să îl intereseze. Nici măcar nu mai răspundea la telefon când era singur în casă, iar dacă instrumentul își începea larma supărătoare, Charley stătea liniștit, holbându-se la aparat până înceta să mai sune.

Singura persoană cu care mai dorea câtuși de puțin să vorbească era prietenul său și cel mai apreciat angajat Jack Belson. Jack fusese cu el încă de la început, iar Charley prețuia înțelepciunea acestuia. Belson părea să fie unul dintre acei rari indivizi în compania căruia efectiv toată lumea se simțea confortabil.

Adică toată lumea, cu excepția lui Larry Sapper. Larry îl urâse pe Jack încă de când era doar un puști. Jack deseori a mers cu tânărul Sapper la grădina zoologică atunci când Charley era prea ocupat sau prea implicat în alte lucruri. Întotdeauna te puteai baza pe Jack. El ținuse enorm la băiat în acei ani ai preadolescenței. Acea dragoste s-a amărât urgent când Charley l-a adus pe Larry în firmă. Larry avea ceva rău de spus despre toată lumea. Era acel tip de persoană care prin înjosirea altora, simțea că el crește. Cele mai ascuțite remarci ale sale erau păstrate pentru Jack Belson, bărbatul în care tatăl său avea încredere și pe care se baza. Larry vroia acea încredere și să fie persoana de bază, dar nici nu era de încredere și nici nu puteai pune bază pe el.

Dar acum, energia lui Charley fusese atât de epuizată încât el credea că nici măcar Jack nu ar putea să îl scoată din melancolie și depresie. Trecuse o lună de când a primit rezultatele, două săptămâni de când a predat frâiele firmei April

Moon lui Larry. Evenimentele dramatice ale acelei zile, nu îl interesau deloc și când s-a gândit la sfârșitul carierei sale de afaceri, a fost fără nicio urmă de interes. Și-a amintit că Larry a părut surprins când a aflat veștile.

„Tu nu o să mai fii aici? Nu o să mă mai bați la cap cu sfaturi?” A spus fiul lui omului care transformase o afacere de un angajat, un birou și o secretară într-un depozit de aprovizionare major cu șase sute patruzeci și doi de angajați și un volum anual de vânzări de patruzeci și două de milioane de dolari; un om care stătea în fața fiului său învins, tremurând și dând din cap în semn că nu.

Aceste vești au venit ca un șoc pentru tânărul Sapper, el știa că tatăl său era bolnav, dar s-a gândit că vor trece ani buni înainte ca acesta să se retragă. „Ei bine,” s-a gândit el „aceasta este o pepită de aur în fața mea. În sfârșit, pot să arăt cât de prost este bătrânul. Dacă nu pot să dublez venitul în trei ani, am să mănânc afacerea.”

În dimineața următoare, Larry s-a mutat în biroul cel mare. S-a așezat confortabil, și-a pus picioarele pe birou, a apăsat butonul de interfon care chema secretara tatălui său și și-a studiat manichiura cu atenție. Secretara a intrat cu teamă, având o expresie încruntată pe față, nefiind obișnuită să vadă pe altcineva în afara de Charles Sapper așezat la acel birou.

„Da domnule. Cu ce pot să vă ajut D-le. Sapper?” A întrebat ea.

„Da, poți să slăbești vreo 75 kg și să-ți faci rost de o față nouă, cu asta poți să mă ajuți.” A spus Larry cu un zâmbet afectat.

Shirley Tepper a roșit toată și s-a întors cu spatele și a început să meargă spre biroul ei, în afara biroului cel mare. Larry a strigat după ea

„Vino înapoi Tepper, îmi pare rău. Haide, haide.” Larry a strigat plin de frustrare „Treci naibii înapoi aici, am niște lucruri pe care vreau să le faci.”

D-na. Tepper a intrat, ștergându-și ochii cu dosul palmei și s-a așezat în scaunul ei din fața biroului. L-a privit cu ură radiind de pe expresia ei, sfidătoare și a așteptat.

Larry a întrerupt tăcerea „Haide, liniștește-te, nu știi de glumă?”

„Nu a fost amuzantă D-le. Sapper, a fost crudă.”

„Păi, oricum să lăsăm asta acum. Ai auzit că am preluat firma; că de acum eu sunt șeful? Eu voi conduce totul.”

D-na. Tepper a dat din cap în semn afirmativ. „Am auzit. Toată lumea din firmă a auzit.”

„Bine. Bine. Foarte bine. Primul lucru pe care vreau să îl fac este să convoc o adunare a personalului de conducere pentru mâine la ora două. Spune tuturor că va fi o ședință de cel puțin trei ore, astfel încât să își elibereze programul pentru toată după-amiaza.”

Larry a mai dat și alte instrucțiuni lui Shirley Tepper iar în tot acest timp se gândea la faptul că tatăl lui ar fi putut să îi lase o secretară care nu arăta ca o cloară bătrână. Ei bine, se va ocupa el și de asta. Ce șoc urma să aibă când își va prezenta câteva din ideile lui. Cu siguranță îi va uimi.

A doua zi după-amiază, Larry Sapper și-a anunțat bomba. „Niciunul dintre voi nu își face treaba suficient de bine. Ba chiar dimpotrivă.” Le-a spus el. „Dar nu vă faceți griji, m-am gândit eu la toate și nu sunteți voi de vină. Există un motiv din cauza căruia sunteți incompetenți.” Uitându-se în jur și observând privirile aspre și fețele uimite, a adăugat repede „Nu vă faceți griji trupă, nu este vina voastră. Este a bătrânului meu tată.” Un zâmbet ca de clown a înflorit pe fața lui în timp ce sprâncenele s-au ridicat și colțurile gurii s-au ridicat și ele. Vocea lui a mai crescut un pic în intensitate, ca și când le-ar fi revelat un mare adevăr. „El v-a pus pe toți în funcțiile greșite. Voi toți aveți posturile greșite.”

Larry a continuat spunându-le că de acum urma să fie supraviețuirea celui mai adaptat și că el urma să lase cei mai puternici oameni să facă prima încercare pentru a ocupa orice funcție pe care ei considerau că o pot face cel mai bine. Așa cum face și natura, oricine este cel mai puternic, trebuie că e și cel mai bun.

Aglomerata cameră de ședințe, era plină cu oameni cărora nu le venea să creadă, care erau înspăimântați de sugestiile care au urmat. Amuzați la început de ceea ce ei considerau că este mai degrabă o glumă lipsită de gust, amuzamentul s-a transformat rapid în uimire când și-au dat seama că noul lor

patron vorbea serios. Mai multe persoane dintre cele prezente s-au gândit la alte posibilități de angajare.

Două persoane din personalul de conducere și-au dat demisia pe loc, iar una dintre ele i-a spus lui Larry să își ia ideile împreună cu postul și să și le bage undeva. Acea izbucnire a cauzat un pic de agitație iar după ce sunetul ușii trântite s-a domolit Larry s-a uitat la persoanele adunate cu un zâmbet trist și a spus, „Mai vrea și altcineva să plece? Puteți face asta acum.”

Dar nu a mai plecat altcineva. Atunci el și-a prezentat planul său pentru „Marea Cursă”.

Vor alerga în Brentwood, de-a lungul fâșiei San Vicente și peste cele patru poduri japoneze, un sfert de milă de la marcaj la marcaj și un sfert de milă înapoi. Câștigătorul are ocazia să își aleagă orice poziție din cadrul societății de la Președinte în jos. Larry urma să rămână director executiv. Oricine vine pe locul doi alege orice funcție a mai rămas și așa mai departe. Primii zece finaliști vor primi același salariu pe care îl primiseră predecesorii lor, plus zece procente suplimentare, ca și un stimulent.

Când au plecat, Alex care alerga câte două mile în fiecare zi, i-a spus Lindei Gale: „Știi că este o nebunie, dar într-un mod maniac pare să aibă un sens. Cei mai puternici pe funcțiile cele mai bine plătite.”

Linda s-a uitat la el cu dezgust, „Spui asta doar din cauză că ai o șansă să câștigi. După raționamentul tău, o gorilă sau un cal ar conduce firma. Nu-i rău Alex, s-ar putea să ajungi de la manager de vânzări la președinte într-un singur pas.”

Alex a dat din cap cu un zâmbet ștrengăresc, „Da, cred că ai dreptate Linda, cred că ai dreptate.”

Mai târziu în acea zi, când Alex a fost chemat în biroul lui Larry, încă neîncrezător a întrebat „Spune-mi ceva Larry, dacă câștig cursa, vorbești serios când spui orice funcție din firmă?”

Larry trăgea dintr-un trabuc de dimensiuni eroice, care i se potrivea la fel cum o șa se potrivește unui porc, dar el se simțea mai șef atunci când avea unul prins între dinți și devenea rapid un accesoriu. A dat din cap afirmativ, „Desigur, de fapt mă bazez

pe tine să câștigi. Vei fi un președinte și manager general al naibii de bun iar și plata va fi destul de bunicică.”

„Dar încă ceva Alex, am înțeles că este un tip pe undeva prin personalul de conducere care a făcut atletism în liceu. Are doar douăzeci și trei de ani, ești sigur că îl poți bate?”

Alex a zâmbit, „Vrei să spui Mark Sully. Da, e rapid, cu siguranță mult mai rapid decât mine, dar se întâmplă să știu că nu vrea acea funcție. O să ajungă pe locul imediat de după mine și atunci va avea funcția cu al doilea salariu ca mărime din firmă, ca asistent al meu. Este totul stabilit deja. Avându-mă pe mine ca să îl instruiesc, s-ar putea să fie ceva de capul lui până la urmă.”

Larry și-a răsucit nervos trabucul, „Ei bine, tu doar asigurate că ajunge în spatele tău. Ai nevoie de ajutor?”

„Nu, este în regulă șefule. Mă pot ocupa singur de asta. Despre ce anume ai vrut să vorbim?”

Larry a întins mâna în sertarul de la birou și a scos un plic mare plin cu hârtii care descriau pe toți cei din firmă care urmau să participe la cursă. În colțul din dreapta sus al fiecărei foi, era un număr mare albastru închis, iar lângă număr se afla o notă pentru o funcție. I-a înmănat dosarul lui Alex. „Iată cum vreau să decurgă cursa. Vei observa că ai locul cu numărul unu.”

Aplecându-se înainte, astfel încât coatele sale să se afle pe birou, Larry, cu ochii aproape închiși și-a scos trabucul din gură și folosindu-l ca un indicator, l-a scuturat de câteva ori în direcția lui Alex spunând „Și ai face bine să câștigi cursa Alex, că dacă nu...” Lăsând cuvintele în suspensie, s-a lăsat pe spate și a trecut lent trabucul peste gâtul său, lăsând amenințarea implicată să se imprime în mintea prietenului său.

Alex a dat din cap că a înțeles, și a răsfoit printre hârtii, s-a uitat la numerele din partea superioară și apoi a arătat spre trei dintre ele. Era numele lui Jack Belson, manager de toalete, Shirley Tepper, asistentă a managerului de toalete și John Bagnow, hornar.

El s-a uitat întrebător, „Hornar, avem noi horn?”

„Am să construiesc eu unul pentru ca nenorocitul acela să poată să îl curețe. Oricum, numai pentru asta e bun. Era un boschetar când l-a angajat tatăl meu și acum e tot un boschetar.

Crede că e mare și tare doar pentru că tatălui meu i s-a făcut milă de el și l-a făcut șef de livrări. Abureală.”

„Dar John face o treabă bună Larry; nu avem niciun fel de probleme de livrare.”

„De ce ar trebui să avem? Ce e de supravegheat? Pui șoferii să își încarce camioanele și îi trimiți la drum. Mare lucru. Îți spun că oricine poate face asta, oricine. Aș putea la fel de bine să fac asta eu însumi dacă ar trebui.”

Alex a ridicat din umeri. Știa că nu are rost să se certe acum cu noului lui patron, în plus, Larry urma să descopere foarte curând cât de mult greșea. Niciun departament nu se conducea singur, dar toată această chestiune era nebunie iar el era din ce în ce mai curios să afle cum aveau să se desfășoare lucrurile. După ce a răsfoit hârtiile, și-a ridicat capul un moment și a întrebat „Larry, asta ar putea părea o întrebare prostescă, dar de ce nu concediezi pur și simplu toți acești oameni și să angajezi pe cine vrei tu pe postul pe care vrei tu?”

„Din cauza chestiei alea idioate cu drepturi egale, de aia. Pentru că guvernul nu mă lasă, de aia. Pentru că ei cred că m-au prins, de aia. Pentru că îi voi învinge pe toți de aia. Pe toți, auzi?”

Alex a dat din cap afirmativ, „Te aud șefule. Dar dacă nu poți să concediezi pe nimeni, de ce să nu lași lucrurile așa cum sunt și pur și simplu schimbă câteva posturi între ele. În mod sigur guvernul te va lăsa să faci asta.”

Larry Sapper s-a dat în spate și a sărit în picioare atât de repede încât scaunul pe care era așezat s-a răsturnat. El și-a aruncat trabucul pe geam – scrum și scânteii îl urmăreau ca trena unei rachete. Strigând din toate puterile el și-a îndreptat degetul către omul uimit aflat în fața lui care nu prea știa ce să mai facă sau să mai spună, când a auzit „Ești la fel ca toți ceilalți. Ești ca tatăl meu; ai vrea ca eu să eșuez, nu-i așa?”

„Nu minți, nu minți. Voi toți vreți ca eu să eșuez. Ei bine nu voi eșua, nu și eu.”

Tirada s-a încheiat la fel de brusc cum a și început iar el s-a mișcat în jurul biroului către Alex, care neștiind la ce să se aștepte, se ridicase în picioare, confuz. Larry a pus o mână pe umărul angajatului său și cu o voce conspirativă dar puternică a continuat, „Nu înțelegi Alex. Este vorba despre supraviețuirea celui mai adaptat. Este felul în care lumea s-a dezvoltat. Este

teoria speciilor dominante. Atâta doar că cu mine, nu va mai fi doar o teorie, o voi transforma în ceva real.”

Larry și-a ținut buzele și s-a uitat țintă la un punct de pe podea, brusc pierdut în contemplare. O întrebare i-a apărut în minte. El a privit în sus și s-a uitat intens în ochii lui Alex Fredericks o bucată mai lungă. Apoi a întrebat pe un ton serios, cu mâinile bătând ușor pe coapse. „Ia spune, l-ai citit vreodată pe Darwin?”

Larry și-a ridicat scaunul, s-a așezat și luând un trabuc dintr-o casetă de argint – a ridicat trabucul la nas și a inhalat. L-a aprins și a pufăit de câteva ori, desfătându-se cu gustul ca și când numai ce a terminat de mâncat o cină excelentă. Alex s-a așezat la loc, întrebându-se dacă ar trebui să răspundă. Era pe jumătate convins că stătea față în față cu un nebun. Dar îl cunoștea pe Larry de trei ani și întotdeauna păruse să fie perfect rațional. De când afacerea i-a fost predată lui, părea să devină din ce în ce mai straniu. A așteptat ca noul proprietar al firmei April Moon să continue.

„Iată cum stă treaba, Alex. Bineînțeles că pot să ocolesc legea egalității de șanse. Există o sută de feluri pentru a face asta. Pot anula întreaga firmă și să încep de la zero. Pot să cumpăr o altă firmă și să transfer pe cine vreau eu în acea firmă. Pot să le dau unora dintre ei pensionare anticipată. Pot să fac orice fac și celelalte firme, dar eu nu sunt unul dintre ei. Eu sunt Larry B. Sapper și ceea ce fac este să stabilesc o nouă cale, pe care să o vadă toți. De acum înainte, această cursă va fi cunoscută ca metoda Sapper. Întreaga lume va recunoaște geniul meu. Nimeni nu mi-a dat această idee, nimeni. Este a mea, numai și numai a mea.”

Larry a rămas tăcut o lungă perioadă și Alex, crezând că trebuie să răspundă a întrebat „Aammm, și pur și simplu te-ai gândit la asta? Cum ți-a venit ideea? De unde ți-a venit, șefule?”

Larry a zâmbit. S-a uitat la ușă, ca să se asigure că era închisă, și apoi aplecându-se în față peste birou, a șoptit marele său secret, „Terci de ovăz.”

Alex a fost din nou uluit, era sigur că a auzit cuvintele corect, dar din nou, nu prea aveau logică. El a întrebat pe un ton foarte interogativ, vocea sa crescând în tonalitate cu cuvintele „Terci de ovăz?”